

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Lævini Torrentini, Episcopi Antverpiensis, Poemata Sacra

Torrentius, Laevinus

[S.l.], 1594

Hymnus Divo Stephano Dictus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69329](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69329)

73
HYMNVS DIVO STEPHANO

DICTVS.

CVLTOR Pieridum non piger hortuli
Parnassi gelidis dum moror in iugis,
Festo (quod vacuis fas fuerit) die
Hoc vnum meditans opus,

Vt pingant nitidis ferta coloribus
Nigrantes viola, & candida lilia,
Aut cum luceola caltha decens coma,

Et certans rosa purpurea,
Non fama cupidis premia bellica,
Quos Martis stolidi sollicitat labor,
Dum turpi rabie per scelus & nefas

Terris exitium ferunt,
Sed quos iustitia cultus amabilis,
Quos ardens pietas, almaq; veritas
Sub Christi docuit militia iugo

Calo vim facere arduo;
Insigni ante alias te referam lyra,
Cingens purpureis tempora floribus,
Qui Graio Stephanus nomine diceris,
Nomen pro meritis ferens.

Tu Christi decus es, tu columen gregis,
Tu Christi segetis gloria. nam velut
Selectas Superis primitias pi

Libare agricola solent,
Sic Christus comitum, quos sibi sumpserat
Cum regnum moriens instituit nouum,
Exemplo voluit primus vii suo

Mortem eadem oppeteres via
Qua deinceps alijq; atque alij duces,
Quos omnis venerans posteritas colet,
Non vi, non gladijs, non opibus suis,
Sed firma in Dominam fide,

¶

Cui

Cui Spes certa comes, cui comes est Amor,
 Immanes populos regnâque Barbara
 Strauere impanidi, mox super aethera
     Euecti ad Superum domos.
 Et quem precipuis inclita laudibus
 Virtus ô inuenis non moueat tua?
 Tu vatum monitus, tu data patribus
     fura, atque historias tenens,
 Duclûsque hoc veluti tramite, quam semel
 Inuenta imbiberas vim sapientia
 Eructans alijs, muneris ac tui
     Partes egregiè gerens,
 Quam gratus Superis, quo sibi efficax
 Morbos corporibus pellere languidis,
 Tam inuisus Stygi concilio Iouis,
     Mortis supplicium subis.
 Sed, mortis genus hoc cui placuit, Deum
 Ut nato instituit te comitem suo,
 Sic nati voluit cernere gloriam,
     Quæ mortem efficeret leuena.
 Damnandus medio susteris in foro.
 Damnaturi oculos iniiciunt truces.
 Stat circum horribilis carnificum manus,
     Et vulgus fremit improbum,
 Cum tu sidereo blandior enitens
 Vultu, non precibus, non lacrymis agens,
 Sed Christi imperium strenuum asserens,
     (Et nil tunc odio magis)
 En (inquis) patet en regia Calitum.
 En regis solium, en progeniem patri
 Claudentem latus, & quicquid erit malè
     Stantem presidio suis.
 His dictis, furor ut creuerat impius,
 Indefensum auida proripiunt manu,
 Abductumque procul mœmens urbicis,

Ceu dirus foret ac sacer,
 Coniectu lapidum tota premit cohors.
 At saxis patiens ipse sonantibus
 Pandens & latera & conspicuum caput,
 Vt vernis olera imbribus,
 Dein flexo placidè compositus genu,
 Attollens oculos, iunctaque brachia,
 Ac fonti populo quod faceret nefas
 Toto ignosci animo rogans,
 Ceu pratis redolens suaue virentibus
 Flos quondam aëria grandine saucius
 Procumbit moriens, voce nonissima
 Commendans animam Deo.

At Victor violens cum super igneum
 Celesti chorea se ingereret polum,
 Apparet medio Christus in agmine,
 Lato illum excipiens sinu.

Tum, qua pollicitus munerata, largiens
 Cali inter proceres perpetuum decus,
 Mortem esse edocuit, si bene vixeris,
 Vita principium noua.

Qua quanto melior, tota periculi
 Expers, nec dubijs subdita casibus,
 Tanto consequitur quam male viuere
 Esse optabilius mori.

Hinc ergo veterum more parentium
 Festa cum colimus Calicolas prece
 Natalem accipimus quo pius occidit,
 Non quo quisque oritur diem.

Quos inter proprium sit Stephane hoc tibi,
 Quod partum athereum virginis aurea,
 Cui princeps pretium sanguinis es sus,
 Natalis sequitur tuus.

DIXO

DIVO IOHANNI APOSTOLO
ET EVANGELISTAE.

Tu quoque Iohannes, summi quem gratia regis
Euexit ad summum decus,
Caestri puero qui virgine matre creatus
Seruauit humanum genus
Dum natalitios per carmina dicimus hymnos,
Flexaque pro cunis genu
Spargimus Aonio natos in gramine flores
Quos longa non ledat dies,
Huc ades, huc nuneo procede insignis amictu,
Longaque formosus coma,
Ut nexam simili capias de fronde coronam
Nostra laboratam manu.
Nam simul ac croceo lux tertia fulserit ortu
Natalis incurret tuus,
Turbaque delatas supplex se effandet ad aras,
Tuo dicatas nomini,
Quod sperare suis meritis non ausit id omne
Ut precibus impetret tuis.
Praestantem tot enim quis te virtutibus aquet,
Calone sit carus magis?
Tu primum teneris Christo coniunctus ab annis,
Virgoque virginem colens,
Et quanto senior, tanto quoque gratior usu,
Seruans amorem mutuum,
Dignus eras cui se diuino panderet ore
Celso in Taborni vertice,
Dignus suprema cum iam post fercula cena
Sese ipse vescendum dedit
Ante alios omnes domino qui proximus esses,
Eodemque discumbens sinu
Haurires dulcem caestri pectore succum,
Materno ut infans vberere.
Vnde et parta tibi vis illa et copia fundi
Torrentis instar feruidi,

Qua

Qua satur eructans geniti mysteria Verbi,
 Sublimis in calum volas.
 Quid referam noctem qua non obscurior vlla,
 Nec fœda, nec tristis magis,
 Cum tu, cumq; alij læsi græve crimen amoris
 Turpi subivisti fuga?
 At illi indecores tutis latuere sub antris,
 Quâ quemque adegerat timor,
 Tu rediens magno magnis in rebus amico
 Immotus hasisti comes.
 Atque adeo infami cum fixus in arbore pendens
 Inter nocentes innocens
 Cerneret astantem mesta cum matre, dolorem
 Leniret ut verbis trucem,
 Illi te natum, matrem tibi tradidit illam.
 Qua lege desponsi semel,
 Arctius aeterno iunxistis fœdere vitam
 Quàm coniugum nexus tenent.
 Dein mortis domitor postquam Infera regna relinquens
 Pedem sepulcro protulit,
 Accurrens subito (nam Petrus tardius ibat)
 Ut vacua vidisti loca,
 Rem factam socijs properas dicturus in urbem.
 Nec habitâ dicenti fides,
 Tu credis tamen, & matri, qua prima reversum
 Vidisset, auge gaudia.
 Mox etiam curvo staret cum litore, spectrum
 Sodalibus visus tuis,
 En inquis dominum. Cuius vi nominis alter
 Vndo so inambulat salo.
 At cum iam patrio victor conscendit Olympo,
 Et dona misit ignea
 Etheream inspirans auram, ô qua tua virtus,
 Que fama, & ingens gloria.
 Cum Petro assidue comes imperterritus ibas,
 Ceu binâ mundi lumina.

Nota

Nota loquor, claudis que pedes, & lumina cecis,
 Aurés que surdis redditas,
 Ac passim positos quoquò te moueris agros,
 Quos umbra sanauit tua.
 Hinc quoque sortitum cum bis sex partibus orbem
 Noua estis aggressi via,
 Tulatos Asiae populos, opulentaq; regna
 Molli subegisti iugo.
 Pergamon hic, hic Smyrna potens, Ephesusq; beata,
 Sardisq;, Cræsi regia,
 Totq; triumphati proceres, quorum agmina fausto
 Polycarpus anteit pede.
 Non tulit hoc lacerum vexans tunc Flavius orbem,
 Nerone peior pessimo,
 Iniectaq; manu, simul ac perductus in urbem es
 Ah impiè iussit mori.
 Stabat ad hoc olei plenum feruentis abenum,
 Quo mersus ut pulchrum caput
 Erexti, liquido veluti perfusus amomo,
 Aut rore collecto madens,
 Quod morte est grauius, vitam tracturus egentem
 In Pathmon exul missus es.
 Ast arctos inter scopulos inamœnaq; tesqua
 Obstrueta cui tellus foret,
 Porta patet cali, & labentia tempora celo,
 Ventura qua voluat dies.
 Deniq; famosi post facta infecta tyranni,
 Cademq; seruili manu,
 Redditus inde tuis, summa veniente senectæ
 (An morte, vel mortis fuga
 Incertum) raperis torris, ut fertur, & alter
 Accedis Helia comes,
 Venturi simul extremi ante incendia mundi
 Testes propinqui iudicis:
 Qui pœnas sceleri, & virtuti præmia ponens,
 Fac seruet ôvalem tuam.